

Sygn. akt I C 64/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Milena Bartłomiejczyk

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2018 roku w Łodzi

sprawy z powództwa M. O.

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 18.064,99 złotych (osiemnaście tysięcy sześćdziesiąt cztery 99/100) tytułem odszkodowania z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od:

- kwoty 11.264,99 złotych (jedenaście tysięcy dwieście sześćdziesiąt cztery 99/100) dnia 3 lutego 2017 roku do dnia zapłaty;

- kwoty 6.800 złotych (sześć tysięcy osiemset) od dnia 11 października 2018 roku do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.769,35 złotych (siedemset sześćdziesiąt sześć) tytułem zwrotu kosztów procesu

4. obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwoty 340 złotych (trzysta czterdzieści) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 64/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 16 stycznia 2017 roku, skierowanym przeciwko (...) S.A. V. (...) w W., powód M. O. żądał zasądzenia na swoją rzecz kwoty 11.264,99 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 grudnia 2015 roku, z tym że od 1 stycznia 2016 roku żądał ustawowych odsetek za opóźnienie. Wnosił także o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podał, że w dniu 1 listopada 2015 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został jego pojazd M. (...) nr. rej. (...), objęty ubezpieczeniem AC w pozwanym Towarzystwie. Szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi, który w ramach szkody częściowej wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 10.635,01 złotych. Zdaniem powoda szkoda miała charakter szkody całkowitej i powodowi należy się dopłata odszkodowania.

/pozew k. 2-5/

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości kwestionując zakres i wysokość szkody .

/odpowiedź na pozew k. 43-45/

W piśmie procesowym złożonym na rozprawie w dniu 10 października 2018 roku Pełnomocnika powoda rozszerzył powództwo o kwotę 6.800 złotych.

/pismo k. 165/

Pełnomocnik pozwanego wnosil o oddalenie powództwa także w części rozszerzonej.

/protokół k. 166-167/

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 1 listopada 2015 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został jego pojazd M. (...) nr. rej. (...), objęty ubezpieczeniem AC w pozwanym Towarzystwie.

/bezsporne/

Powód zawarł z pozwanym umowę ubezpieczenia Ac potwierdzona polisą typ (...) nr (...), zgodnie z która przyjęto serwisowy sposób likwidacji szkody oraz zniesiono amortyzacje części.

Integralna część umowy stanowiły OWU zatwierdzone przez Zarząd (...) S.A. (...) uchwałą nr 110/2014 z dnia 16 grudnia 2014 zgodnie z § 11 pkt 5 OWU za szkodę całkowita uznaje się uszkodzenie pojazdu w stopniu, w którym koszty naprawy brutto (w niniejszym przypadku) uszkodzonego pojazdu przekraczają 70 % wartości rynkowej pojazdu w dniu powstania szkody, jeśli odpowiada ona sumie ubezpieczenia pojazdu bądź jest niższa niż suma ubezpieczenia pojazdu. Koszty naprawy ustalane są z zastosowaniem wyceny kosztów naprawy, która w wariantach serwisowym obejmuje:

- a. koszt robocizny ustalony w oparciu o technologiczne czasy naprawy określone przez producenta pojazdu i ujęte w systemie AUDATEX lub EUROTAAAX oraz średnia stawkę za 1 roboczogodzinę naprawy ze stawek stosowanych przez wykonawców napraw na terenie miejsca rejestracji pojazdu podanego przy zawieraniu umowy dla celów ustalenia składki ubezpieczeniowej;
- b. maksymalny koszt części zamiennych określony w systemie AUDATEX lub EUROTAAAX.

W przypadku powstania szkody całkowitej odszkodowanie powinno odpowiadać wartości rynkowej pojazdu w dniu szkody pomniejszonej o wartość pozostałości, jeśli wartość ta odpowiada bądź jest niższa od sumy ubezpieczenia pojazdu – jednakże nie wyższej niż kwota odpowiadająca aktualnej na dzień powstania szkody sumie ubezpieczenia (§ 11 pkt 7 ust.1).

/Polisa, OWU k. 20-33/

Wezwaniem do zapłaty nadanym w dniu 25 kwietnia 2016 roku , pełnomocnik powoda wezwał pozwanego do zapłaty kwoty dochodzonej w pozwie w terminie do dnia 28 kwietnia 2016 roku. Brak dowodu doręczenia wezwania do zapłaty.

/wezwanie k. 34-36/

Powodowi wypłacono kwotę 10.635,01 złotych.

/bezsporne/

Koszt naprawy samochodu powoda wg zapisów OWU AC pozwanego, odnoszący się do szkody całkowitej w pojeździe wynosił w dacie szkody 46.256,86 złotych.

Wartość samochodu powoda w stanie przed szkodą na dzień 01.11.2015 roku wynosił 46.200 złotych, przy czym umowna wartość pojazdu w dacie szkody wynikała ze stałej sumy ubezpieczenia w trakcie umowy i wynosił 52.000 złotych.

Szacowana wartość pozostałości wynosiła 23.300, zaś wysokość szkody całkowitej 28.700 złotych.

/opinia k. 64-87/

Ustalenia faktyczne w sprawie Sąd czynił na podstawie złożonych dokumentów oraz na podstawie opinii biegłego. Wnioski opinii kwestionowała strona pozwana. W piśmie z dnia 24 lipca 2017 roku pełnomocnik pozwanego podnosił, że w opinii biegły bezzasadnie uwzględnił koszt wymiany kolumny kierowniczej wraz z kołem kierownicy oraz deski rozdzielczej i w konsekwencji ustalił, że koszt naprawy przekracza 70 % stałej sumy ubezpieczenia, tj kwote 52.000 złotych.

W opinii uzupełniającej biegły wyjaśnił, że wysokość szkody całkowitej została przez niego naliczona prawidłowo. Elementy takie jak kolumna kierownicza wraz z kołem kierownicy oraz deska rozdzielcza być może nie uległy bezpośredniemu widocznemu uszkodzeniu, co nie oznacza, że w ogóle nie uległy uszkodzeniu. Po wystrzale poduszki powietrznej kierowcy oraz poduszki kolanowej, producent nakazuje ich bezwzględną wymianę ze względu na możliwe uszkodzenia kryte. Biegły podkreślił, że w aktach szkody brak jest dowodów na to, że po wcześniejszej naprawie samochód powoda nie został prawidłowo naprawiony, zgodnie z wytycznymi Audatex i nie może się w tym względzie opierać jedynie na supozycjach strony pozwanej /opinia uzupełniająca k. 101- 112/.

W piśmie z dnia 28 listopada 2017 roku pełnomocnik pozwanego zakwestionował opinię uzupełniającą biegłego w zakresie ustalenia kosztów naprawy z uwzględnieniem cen części oryginalnych oraz z pominięciem potrącenia odpowiadającego zużyciu eksploatacyjnemu części tj. określonym szczegółowo w ust 12 OWU.

W kolejnej opinii uzupełniającej biegły wyjaśnił, że koszt naprawy wyliczony zgodnie z zapisami paragrafu 11 OWU AC tj. §11 ust 10 pkt 3 c i d oraz § 11 ust 10 pkt 2 z pominięciem koła kierowniczego, przekładni kierowniczej i deski rozdzielczej oraz przy przyjęciu dotychczasowej, niekwestionowanej przez pozwanego stawki za rbg. W wysokości 120 złotych netto, wyniósłby 14.840,18 złotych /opinia uzupełniająca k 131-148/

W kolejnym piśmie z dnia 18 kwietnia 2018 roku pełnomocnik pozwanego wniósł o wydanie kolejnej opinii uzupełniającej przez biegłego w celu zweryfikowania kosztu naprawy pojazdu z uwzględnieniem średniej stawki z warsztatów partnerskich w miejscu rejestracji pojazdów (§ 11 pkt 3b) OWU, a w razie potrzeby zwróci się do warsztatów wskazanych na stronie 4 opinii o wskazanie średnich stawek za roboczogodzinę za czynności blacharsko – lakiernicze.

Na rozprawie w dniu 10 października 2018 roku Sąd oddalił wniosek dowodowy strony pozwanej.

Sąd oparł się na zasadniczej opinii biegłego, bowiem wydana została zgodnie z teza zakreślona przez obie strony (po wyraźnym uzupełnieniu na wniosek pozwanego) Zachowanie strony pozwanej, która w każdym kolejnym piśmie podnosi nowe zarzuty co do opinii biegłego jest nieprofesjonalne i prowadzi do nadmiernego wydłużania postępowania. Skoro w pierwszym piśmie pozwany kwestionował tylko okoliczności związane z wymiana pewnych elementów, a w pozostałym zakresie akceptował opinię, to Sąd uznaje ją w pozostałym zakresie za niesporną. Zarządzeniem z dnia 22 czerwca 2017 roku Sąd zobowiązał pełnomocników do zgłoszenia zastrzeżeń do opinii zasadniczej pod rygorem pominięcia w dalszym toku postępowania jako spóźnionych /k. 90/.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 805 §1 kc przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Zgodnie z §2 pkt 1 w/w przepisu, świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym – określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Zgodnie z art. 384§1 kc, ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin, wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy.

Integralną część umowy ubezpieczenia autocasco zawartej między stronami, stanowiły zatem ogólne warunki ubezpieczenia strony pozwanej. Zasadnicza opinia biegłego wydana została w oparciu o tezę sformułowaną przez pozwanego i nie ma powodu do jej kwestionowania. Zgłaszane zarzuty pozwanego są spóźnione. Sąd uwzględnił także w ramach kosztów naprawy elementy takie jak kolumna kierownicza wraz z kołem kierownicy oraz deska rozdzielcza. Po wystrzale poduszki powietrznej kierowcy oraz poduszki kolanowej, producent nakazuje ich bezwzględną wymianę ze względu na możliwe uszkodzenia kryte. Biegły podkreślił, że w aktach szkody brak jest dowodów na to, że po wcześniejszej naprawie samochód powoda nie został prawidłowo naprawiony, zgodnie z wytycznymi Audatex i nie może się w tym względzie opierać jedynie na supozycjach strony pozwanej.

Koszt naprawy samochodu powoda wg zapisów OWU AC pozwanego, odnoszący się do szkody całkowitej w pojeździe wynosił w dacie szkody 46.256,86 złotych.

Wartość samochodu powoda w stanie przed szkodą na dzień 01.11.2015 roku wynosił 46.200 złotych, przy czym umowna wartość pojazdu w dacie szkody wynikała ze stałej sumy ubezpieczenia w trakcie umowy i wynosił 52.000 złotych.

Szacowana wartość pozostałości wynosiła 23.300, zaś wysokość szkody całkowitej 28.700 złotych.

Powodowi wypłacono kwotę 10.635,01 złotych. A zatem do zapłaty pozostała na jego rzecz kwota 18.064,99 dochodzona w niniejszej sprawie.

Sąd zasądził te kwotę, przy czym od kwoty 11.264,99 złotych zasądził odsetki od dnia następnego po doręczeniu pozwu (brak w aktach dowodu doręczenia wezwania do zapłaty z 14 kwietnia 2016 roku i uzasadnienia dla dochodzenia odsetek od 11 grudnia 2015 roku; Co prawda, w aktach sprawy jest wezwanie do zapłaty skierowane do pozwanego wcześniej, ale powód nie wykazał, kiedy to wezwanie zostało pozwanemu doręczone, jest w aktach tylko dowód nadania. Zdaniem Sądu to powoda obciążał w tej sprawie obowiązek wykazania daty początkowej naliczania odsetek poprzez udowodnienie, że przedmiotowe wezwanie dotarło do pozwanego i kiedy).

Od kwoty rozszerzonej zasądzono odsetki od dnia 11 października 2018 roku (od dnia następującego po dniu rozprawy kiedy miało miejsce rozszerzenie) – na podstawie art. art. 481 § 1 k.p.c. w związku z art. 455 kc. W pozostałym zakresie roszczenie o odsetki zostało oddalone.

Powód wygrał sprawę w całości (art. 98 kpc). Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów procesu w kwocie 4.769,35 złotych 564 złotych opłata od pozwu, 600 złotych zaliczka na biegłego, wynagrodzenie pełnomocnika k. 3.617 złotych).

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2010.90.594 j.t. ze zm.) Sąd obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu nieuiszczonych kosztów procesu wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa w kwocie 340 złotych (opłata od rozszerzonej części powództwa).